

ІЗ ЗАРПЛАТОЮ
ЗА ДЕРЖСТАТОМ
Й ВІТРОМ У КИШЕНІ

стор 4

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА
КООПЕРАЦІЯ —
РЕВОЛЮЦІЯ В АГРОСЕКТОРІ

стор 5

ВІРУС ПРОЩЕННЯ,
АБО ЯК КРАЇНУ-АГРЕСОРА
ДО ПАРЄ ПОВЕРТАЮТЬ

стор 6

«БАТЬКІВЩИНА» ПРОПОНУЄ СТВОРИТИ КОАЛІЦІЮ ДІЙ ТА ГАРАНТУЄ ЗМІНИ ЗА СТО ДНІВ

Фото Олександра ПРОКОПЕНКА

У Києві відбувся з'їзд партії «ВО «Батьківщина», на якому було оголошено першу виборчу п'ятірку. Окрім того, лідер політичної сили Юлія Тимошенко зазначила, що її партія йде на парламентські вибори з програмою «Новий курс». Цей покроковий план дій розроблявся експертами в різних галузях протягом кількох років та вперше був презентований минулого літа. З «Новим курсом» Тимошенко йшла на президентські перегони, та після їхнього завершення ця фундаментальна праця не припадає пилом. Політик наголошує на тому, що саме цей план зможе швидко і дієво почати виводити країну з кризи. Юлія Тимошенко впевнена, що перші результати можна продемонструвати вже за сто днів роботи нового парламенту та уряду.

«21 квітня закінчилися президентські вибори, і країна змінилася, стала інакшою. Бо українці сказали: досить! Ці вибори стали таким собі умовним метеоритом, який впав і прибрав тих політиків, які були при владі останні п'ять років. Дехто ще, звісно, залишився. Та це скоро минеться. Це такі собі «фантомні болі»...

У той же час до країни почали повертатися ті, хто пере-

ховувався від кримінального переслідування останні роки. Так от, реваншу не повинно бути! І я хочу, щоб до країни поверталися не ті, хто ховалися від правосуддя, а поверталася наша молодь, середній клас, які шукали кращої долі за кордоном.

Ми всі реально хочемо змін. Але для цього недостатньо просто промовляти слова — зміни, реформи, перетворен-

ня... Насправді нині театр підмінив реальні дії, які мусили відбуватися в нашій державі. Та важливо, щоб мінялись не тільки прізвища людей на посадах, важливе не тільки оновлення... Ми всі пам'ятаємо, що нинішня Верховна Рада оновилася більш ніж наполовину. І чим це завершилось? Важливо, щоб відбувся справжній злам старої системи, щоб люди змогли врешті відчутти,

що живуть краще. Саме для цього ми йдемо на вибори», — зазначила Юлія Тимошенко.

Політик наголосила на тому, що якщо ми не хочемо допустити реваншу, в тому числі і тих політиків, які нівечили Україну останні п'ять років, потрібно об'єднатися. На думку Тимошенко, справжні демократичні сили, які можуть прийти до парламенту — «Батьківщина», «Слуга народу», «Голос», — мусять об'єднатися на тих округах, де балотуватимуться мастодонти того корумпованого режиму, який діяв останні п'ять років і який впав. Цей крок може унеможливити прихід до парламенту тих, хто за лаштунками проводив свої лобістські рішення.

«Після двох революцій і безкінечних виборів у кожно-

го з нас були надії та мрії. Та замість них мусить настати період конкретних справ і реальних результатів. Ми багато років працювали для МВФ, Світового банку, для Брюсселя та Вашингтона, виконували програми, які нам пропонували... Але треба працювати для людей в Україні. На їхнє благо та щастя. Бо я не хочу, щоб у світовому рейтингу ООН наша держава за інтегральним показником щастя народу перебувала на 137-му місці серед 157 країн.

Завдяки спільній роботі всіх демократичних проєвропейських сил Україна має стати щасливою вперше за 28 років незалежності», — сказала лідер «Батьківщини».

(Закінчення на стор. 2)

4 820097 410027

19023

ВСЕУКРАЇНСЬКА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

НАША АДРЕСА В ІНТЕРНЕТІ: GAZETAVV.COM

Рекомендована ціна
5 гривень

Фото Олександра ПРОКОПЕНКА

(Закінчення. Початок на стор. 1)

Та для досягнення цієї мети потрібна програма дій. І Тимошенко має її: останні п'ять років, об'єднавши зусилля громадянського суспільства та інтелектуалів, створюючись покрововий фундаментальний план дій — «Новий курс». Юлія Тимошенко наголошує, що він був написаний не під президентські вибори, а розроблений задля кожного українця. І саме ця програма має стати основою для справжніх перетворень в Україні.

«Наша команда налаштована в новому парламенті створювати сильну коаліцію дій з новим президентом та з іншими демократичними проєвропейськими силами. Більше того, ми готові запропонувати «Новий курс» новій коаліції. І ми зможемо показати результат вже за перші сто днів! План на сто днів має

стати своєрідним календарем, в якому кожен громадянин зможе ставити галочки: виконано те чи інше...» — розповіла Тимошенко.

Так от, що можна зробити за цей термін? За словами політика, невідкладні, першочергові дії — це зупинити падіння економіки, припинити терор, що чиниться щодо підприємців, ухвалити новий Податковий кодекс, який допоможе не тільки змінити усю систему оподаткування, а також раз і назавжди закрити тіньову економіку. Відмінити 37 корупційних поборів, якими сьогодні обкладені підприємці. До речі, прийняття Податкового кодексу дозволить вдвічі знизити податкове навантаження.

«Також ми почнемо масштабну перебудову грошово-кредитної політики і покладемо край непосильним кредитам із ставками у 20%

річних. Кредити мають стати доступними для наших підприємців. Також встановимо справедливі тарифи: ми не один раз говорили, що їх можна зменшити вдвічі.

Ще потрібно піднімати пенсії... За законом мінімальна пенсія має бути 4117 гривень, а насправді люди отримують 1500–2000 гривень. У перші ж сто днів ми зможемо переглянути бюджет і повернути людям те, що у них забрали, — інвалідам, «чорнобильцям», багатодітним мамам... За останні роки було скасовано 135 законодавчих актів, які захищали людей.

Ми повернемо молодим родинам виплати на народження дитини. Ми обов'язково подивимося на стан справ у культурі та освіті... Займемося справжньою реформою медицини — за перші сто днів прийемо закон про страхову

медицину і припинимо те знуцання, яке нині називають реформою.

Так, ми мрійники, бо віримо, що можливо повернути Україну з оренди, в яку її взяли олігархічні клани. Ми мрійники, але ми люди дії! Я хочу, щоб наша країна впевнено дивилась у майбутнє.

Після виборів президента сталося перезавантаження, тож тепер для українців відкривається шанс. І щоб його не змарнувати, ми мусимо стати поряд із новим президентом, з демократичними проєвропейськими силами. Ми мусимо показати високий результат, і ми обов'язково це зробимо. І зробити це за сто днів цілком можливо за допомогою «Нового курсу», — підкреслила Тимошенко.

Лідер «Батьківщини» зазначила, що насправді маємо говорити не про п'ятірки чи

десятки у списках, а про п'ять кроків та десять стратегій, які зможуть вивести Україну з кризи.

Наприкінці Тимошенко додала, що важливо зробити так, щоб її команда в парламенті не допустила в мирних переговорах щодо повернення Криму і Донбасу будь-якої капітуляції або применшення українських національних інтересів. Щоб ніколи і ніхто не зміг підторговувати Кримом.

Юлія Тимошенко також запевнила: «Батьківщина» зробить неможливе для того, щоб найближчим часом обміняти заручників, військовополонених, політ'язнів — «всіх на всіх» — і дати Україні віру, що це можливо».

«Я точно знаю, що у нас буде мир, у нас буде успішність і у нас будуть щасливі люди!» — підсумувала лідер «Батьківщини».

Партія Юлії Тимошенко презентувала першу п'ятірку

Під час з'їзду партія «Батьківщина» представила першу п'ятірку політиків, які братимуть участь у дострокових виборах до Верховної Ради 21 липня 2019 року.

«Я пишаюсь нашою командою. Якби нам сьогодні треба було очолювати напрямки становлення та відродження України, у нас би доба пішла на те, щоб запропонувати країні найкращих фахівців. Це велика сила нашої команди. Ми віримо, що можливо змінити все», — заявила Юлія Тимошенко.

ПЕРША П'ЯТІРКА СПИСКУ ПАРТІЇ

ЮЛІЯ ТИМОШЕНКО

Закінчила економічний факультет Дніпропетровського держуніверситету.

Віце-прем'єр-міністр України з питань ПЕК (30 грудня 1999 р. — 19 січня 2001 р.)

Прем'єр-міністр (4 лютого 2005 р. — 8 вересня 2005 р. та 18 грудня 2007 р. — 11 березня 2010 р.)

Народний депутат України другого, третього, четвертого, п'ятого, шостого та восьмого скликань.

СЕРГІЙ ТАРУТА

Закінчив механіко-металургійний факультет Жданівського металургійного інституту, а також факультет «Менеджмент управління» Донецької державної академії управління за фахом «менеджер зовнішньоекономічної діяльності».

Голова Донецької обласної державної адміністрації (2 березня — 10 жовтня 2014 р.).

Народний депутат ВР восьмого скликання.

ВАЛЕНТИН НАЛИВАЙЧЕНКО

Закінчив філологічний факультет КНУ ім. Т. Г. Шевченка за спеціальністю «викладач та референт-перекладач».

Надзвичайний і Повноважний Посол України в Білорусі (2005–2006 рр.).

В. о. голови СБУ (22 грудня 2006 р. — 6 березня 2009 р.).

Голова СБУ (6 березня 2009 р. — 11 березня 2010 р.; 24 лютого 2014 р. — 18 червня 2015 р.).

Народний депутат ВР сьомого скликання.

СЕРГІЙ СОБОЛЄВ

Закінчив історичний факультет Запорізького державного педагогічного інституту за фахом «учитель історії», а також юридичний факультет Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка за фахом «юрист».

Народний депутат ВР першого, другого, четвертого, шостого, сьомого та восьмого скликань.

ОЛЕНА КОНДРАТЮК

Закінчила Львівський університет ім. Івана Франка. Має ступінь кандидата історичних наук.

Народний депутат ВР шостого, сьомого та восьмого скликань.

Секретар комітету Верховної Ради України з питань свободи слова та інформаційної політики.

Сторінку підготувала Вікторія МАРЦОВА

Ну що, політичні партії презентували свої списки та розповіли, кого делегуватимуть на одномандатні округи. Тож тепер зрозуміло, хто з ким. Але все одно наразі важко уявити кінцевий результат — з чого буде зварений новий політичний бульйон. Ясно одне: ці перегони точно будуть ще більш запеклими та непередбачуваними, аніж президентські.

Коли будуть опубліковані остаточні списки, а не тільки перші десятки, та названі усі кандидати-мажоритарники, треба буде ретельно усе вивчити. Бо ж голосувати потрібно розумом. Ми обираємо наше майбутнє на майбутній п'ять років. І саме від нас залежить, яким воно буде. Та поки що можемо проаналізувати нинішній порядок денний.

«СЛУГА НАРОДУ» В САДУ: будемо розквітати і одночасно саджати

До з'їзду партії «Слуга народу» була прикута неабияка увага громадськості. До речі, відбувся він у Ботанічному саду імені Гришка. Присутній на заході президент Володимир Зеленський сказав, що це символічно, бо, з одного боку, Україна має розквітати, з іншого — злочинців треба саджати.

Зеленський розповів, що кандидатів обирали серед експертів, з якими співпрацювала його команда. Також від «Слуги народу» балотуватимуться представники різних регіонів, а ще люди, яких обрали через інтернет-анкетування. Підхід цікавий, та чи ефективний?

Президент зазначив: часу було замало, тому, можливо, серед кандидатів знайдеться і хтось не дуже добropорядний. Та якщо громадськість та журналісти вкажуть на помилки, їх виправлять.

Перша десятка партії «Слуга народу» виглядає так: Дмитро Разумков, Олександр Стефанчук, Ірина Венедіктова, Давид Арахамія, Галина Янченко, Михайло Федоров, Олександр Корнієнко, Анастасія Красносільська, Олександр Ткаченко, Жан Беленюк.

Голова партії Дмитро Разумков узагальнено розповів про виборчу програму «Слуги народу». Йшлося про зняття недоторканності, щоб народні обранці були керовані не бізнес-групами, а інтересами народу, про покарання корупціонерів, скасування непотрібних функцій держави та зайвих державних органів,

УСІ ПО СПИСКАХ та чи при мандатах?

збільшення доходів громадян, наведення ладу в податковій системі, оптимізацію тарифів, реформу освіти та медицини, гуманітарну політику, яка б не була джерелом постійних конфліктів. Як то кажуть — класика жанру. Але побачимо, що далі буде...

«ЄС»: старі пісні про головне

Протягом останніх років свого президентства Петро Порошенко намагався приватизувати патріотичну тематику. Нині продовжує ту ж лінію...

Нещодавно партія «Блок Петра Порошенка «Солідарність» оголосила про оновлення персоналії та змінила назву на «Європейську солідарність». Тобто скорочено «ЄС». Знову приватизація?

Під час з'їзду своєї ребрендованої політсили Порошенко заявив: «Ми йдемо в парламент, щоб не допустити реваншу проросійських сил». Звучить трохи дивно. Бо ж ті самі проросійські сили протягом останніх п'яти років почувались досить комфортно. І нікого не було покарано... То хто у цьому винний?

Петро Порошенко зазначив, що його команда йде не за посадами, а щоб і далі впроваджувати в життя стратегію руху в ЄС та НАТО. Він вчергове пообіцяв, що план дій щодо членства в Альянсі Україна має отримати не пізніше 2023 року. Також саме до цієї дати мають бути виконані критерії щодо вступу країни в ЄС. Це ми вже читали в президентській програмі Порошенка. А нові обіцянки будуть?

Також голова «Європейської солідарності» представив першу десятку списку. Перший номер — звісно, сам Петро Порошенко. Далі йдуть: Андрій Парубій, Ірина Герасценко, Михайло Забродський, Софія Федина, Мустафа Джемільєв, Яна Зінкевич, Олег Синютка, Ахтем Чийгоз, Іванна Климпуш-Цинцадзе. Оновлення якесь часткове — наче при формуванні

списку використали лекала 2014 року...

Цікаво, якою буде доля старих друзів Порошенка. Дехто може просто залишитись за бортом? Справи у новоспеченої «ЄС» не надто добрі, бо на її електоральному полі пасеться забагато суперників. Та й по «мажоритарці», яка так виручила БПП у 2014-му, багато народу не проведеш. Конкуренція!

«ГОЛОС» КРАЇНИ: всерйоз і надовго?

Фронтмен «Океану Ельзи» Святослав Вакарчук все ж вирішив йти зі своєю новоствореною політичною партією «Голос» на парламентські вибори.

Нещодавно він представив виборчий список. До першої десятки окрім самого Вакарчука увійшли: Юлія Клименко, Ірина Рудик, Ярослав Железняк, Олександра Устінова, Олег Макаров, Ярослав Юрчишин, Сергій Рахманін, Соломія Бобровська, Ольга Стефанишина.

Цікаво, що шоумен Сергій Притула посів тридцять місце у виборчому списку. Тож чи партійці такі самовпевнені, чи це просто такий піар-хід. Бо ж провести 30 чоловік до Ради за списком при такій неймовірній конкуренції буде неможливо.

«Ми йдемо в політику всерйоз і надовго, і будемо там стільки, скільки буде потрібно часу для того, щоб в Україні відбулися справжні зміни», — сказав Вакарчук.

Тож до Святослава Вакарчука виникає цілком логічне запитання: якщо його полісила зайде до ВР, чи не втече її лідер, як це було у 2008 році? Бо легше точно не буде! Чи зможе Вакарчук себе проявити як законотворець цього разу? У минулий свій похід до Ради за рік він не подав жодного законопроекту!

Поміж тим новоспечений політик окреслив головні завдан-

ня його партії у ВР — реформа судової системи та деолігархізація. Він багато говорив про нову політику, нові обличчя та кардинальні зміни... Проте конкретики поки що жодної...

«УС»: стратегія чи реінкарнація?

«Я сказав собі, що я більше не хочу і не буду гравцем чужої збірної, в якій я витрачав дуже багато часу на те, щоб долати перешкоди, які віддаляли або не наближали нас швидко до тих змін, які хотіли відчувати люди. І я прийняв рішення — сформувати справжню команду української стратегії», — сказав прем'єр Володимир Гройсман під час з'їзду партії «Українська стратегія».

Гройсман підкреслив, що сформував свою команду з людей, які розуміють проблеми держави, здатні приймати рішення і втілювати їх у життя. Завдання нової політсили — забезпечити економічний ріст та підтримати середній клас. А що ж заважало це робити голові Кабміну та його уряду останні три роки?

Окрім самого Володимира Гройсмана до першої десятки увійшли: Лілія Гриневич, Еміне Джапарова, Олександр Саєнко, Євген Нищук, Павло Петренко, Сергій Марченко, Андрій Тетерук, Павло Яблонський, Віктор Єленський. Схоже на реінкарнацію «Народного фронту». Чи не так? До речі, «Українська стратегія» балотуватиметься тільки за списком і не висуватиме кандидатів на одномандатних округах.

«СИЛА І ЧЕСТЬ»: нові старі обличчя

Минулого тижня відбувся з'їзд політичної партії Ігоря Смешка «Сила і честь». Список очолив сам Смешко, за ним йдуть Олена Сотник, Рефат Чубаров, Іван Мірошниченко, Володимир Замана, Ольга Романюк, Андрій Гайдуцький, Ірина Сисоєнко, Володимир

Тимошенко і Анатолій Макаренко.

Цей з'їзд наробив трохи галасу: до Смешка перебігли одразу три нардепи від «Самопоміч», а також один член БПП. До речі, стало відомо, що за списками партії до парламенту балотуватимуться Світлана та Віталій Білоножки. А Іво Бобул де?

Якщо без жартів, то на президентських перегонах Ігор Смешко отримав непоганий результат — 6,4%. Втім, на парламентських виборах повторити успіх буде не так легко. «Нових» облич буде дуже багато. Хоча чи можна називати Ігоря Смешка новачком?

АМБІТНІ ПЛАНИ ТА МАЖОРИТАРНІ РЕАЛІЇ

Дещо знекровлена «Самопоміч» також вирушає на вибори. Першим номером у списку — мер Львова Андрій Садовий. Далі йдуть: Ольга Квасницька, Олександра Дрік, Тетяна Бідняк, Оксана Сироїд, Віталій Фидрин, Олег Березюк, Микола Кміть, Тетяна Острікова й Ольга Бабій.

Ще кілька місяців тому Садовий говорив, що його діяльність як міського голови добігає кінця і він не має наміру балотуватися ще раз. Тож готовий іти до парламенту, а можливо, й повертисся за посаду прем'єра. Та зважаючи на нинішні обставини, «Самопоміч» треба неабияк попрацювати, щоб взагалі потрапити до ВР. Тому що для цієї політсили соціологічні заміри зараз не найкращі.

А от партія УДАР висуватиме кандидатів лише на мажоритарних округах. Про це заявив соціальний мер Віталій Кличко.

«Я провів багато переговорів про об'єднання зусиль із різними демократичними силами. На жаль, через низку причин такого великого об'єднання не сталося», — зазначив він.

Поміж тим представники націоналістичних партій змогли об'єднатися. І вже презентували свій список: Олег Тягнибок, Андрій Білецький, Дмитро Ярош, Андрій Тарасенко, Руслан Кошулинський, Богдан Бенюк, Родіон Кудряшов, Олександр Сич, Пилип Ілленко, Юрій Сиротюк.

Тож побачимо, хто перемає у цій битві!

Яна ДЖУНГАРОВА

КОЛИ БУДУТЬ ОПУБЛІКОВАНІ ОСТАТОЧНІ СПИСКИ, А НЕ ТІЛЬКИ ПЕРШІ ДЕСЯТКИ, ТА НАЗВАНІ УСІ КАНДИДАТИ-МАЖОРИТАРНИКИ, ТРЕБА БУДЕ РЕТЕЛЬНО УСЕ ВИВЧИТИ. БО Ж ГОЛОСУВАТИ ПОТРІБНО РОЗУМОМ. МИ ОБИРАЄМО НАШЕ МАЙБУТНЄ НА ПРИЙДЕШНІ П'ЯТЬ РОКІВ. І САМЕ ВІД НАС ЗАЛЕЖИТЬ, ЯКИМ ВОНО БУДЕ

В уявному світі українського уряду та Держстату живуть тільки поні, які харчуються веселкою... Там середні зарплати перевищують 10200 грн, при цьому за комунальні послуги в опалювальний період домогосподарства сплачують лише трохи більше 1200 гривень. У цьому чарівному світі, безумовно, є й бідність і навіть безробіття. Але з цими явищами ефективно борються, через що життя населення тільки покращується. Але українців у цей світ чомусь не допускають. Тому замість зростання зарплат багато хто бачить лише те, що за ті ж самі гроші можна купити все менше й менше товарів та послуг.

РЕАЛЬНА НЕРЕАЛЬНІСТЬ

Після заяви Гройсмана про те, що уряд до 2021 року запланував підвищення зарплати, його підлеглі розстаралися як могли. Так, Міністерство економічного розвитку і торгівлі (МЕРТ) у консенсус-прогнозі на 2019–2021 роки спрогнозувало щорічне зростання зарплат в Україні до заявленого прем'єром рівня. Так, у 2020 році вона підросте до 11852 грн, тобто зарплата, скоригована на індекс споживчих цін, збільшиться на 5,9%; у 2021-му — до 13205 грн (на 4,1%); а в 2022-му — до 15000 гривень на місяць (на 2,7%).

Ще Піфагор казав, що світом правлять числа. Не знаємо, що із усім світом, а ось на масову свідомість вони враження справляють. І Держстат це прекрасно розуміє.

Нещодавно в Службі заявили, що розмір середньої номінальної заробітної плати в Україні побив рекорд — у березні 2019 року вона становить 10269 грн (близько 385 доларів за поточним курсом, що майже наблизило її до показників 2013 року. — Прим. ред.). У Держстаті наголошують, що цей показник перевищив рівень мінімальної зарплати майже в 2,5 раза. Але, на жаль, багато хто з українців цього підвищення не відчув.

За словами експерта Центру аналізу економічної політики Юрія ГАВРИЛЕЧКА, оприлюднені Держстатом дані мало зіставні з реальністю. І це багато в чому пов'язане із системою обрахування.

«Так, Держстат обраховує середню зарплатню виключно виходячи з даних підпри-

ємств, на яких працюють щонайменше десять співробітників. Відповідно, більше половини всього бізнесу в Україні випадає із поля зору. Варто додати й те, що головна статистична установа країни бере до розрахунків не всі ці підприємства, а робить вибірку, що ставить під ще більший сумнів реальну картину. Крім того, Служба статистики фіксує нараховані зарплати без утримання податків, що, звісно, робить статдані більш привабливими, але менш реалістичними. Якщо ж згадати, що минулого року цей орган порахував доходи домогосподарств на рівні трохи більше 7850 грн (на одне домогосподарство припадає 2,011 людини. — Прим. ред.), стає зовсім незрозумі-

В УКРАЇНІ ПІСЛЯ ВИРАХУВАННЯ ВСІХ ПОДАТКІВ СЕРЕДНЯ ЗАРПЛАТА СКЛАДАЄ 310 ДОЛАРИВ. У ЧЕХІЇ — 1030 ДОЛАРИВ, У ПОЛЬЩІ — 870 ДОЛАРИВ, У РФ — 500, В БІЛОРУСІ — 450

ло, яким чином ці дані корелюються», — пояснив експерт у коментарі «ВВ».

Економічний експерт Віктор СКАРШЕВСЬКИЙ також каже, що середня зарплата є не зовсім об'єктивним показником оцінки рівня життя.

«Держстат вираховує середньостатистичну зарплату, а не медіану. Тому й виходить «середня температура по палаті». Але такий підхід завищує показники, і, на жаль, недостатньо даних для власного перерахунку реальних показників», — констатував він у коментарі «ВВ».

За словами експерта, підвищення номінальної зарплати

Із зарплатою за Держстатом й вітром у кишені

в останні декілька років відбувається не завдяки створенню високооплачуваних робочих місць, підвищенню продуктивності праці, залученню інвестицій чи модернізації підприємств. Виною тому — зростання дефіциту робочої сили через масову трудову міграцію.

«За кордоном працюють 9,5 млн українців, тому роботодавці змушені підвищувати зарплатню в Україні. Цю причину, до речі, визнає й Нацбанк. Але підвищення зар-

плати в Україні не відбувається, бо українці купили менше товарів, ніж у 2017-му. А чи стали вони отримувати вищі доходи, враховуючи те, що їхні заощадження не збільшилися? Гроші з України в інші країни практично не надсилаються. Українці фактично всі свої доходи витрачають на їжу, комунальні послуги та транспорт. Виникає логічне запитання: на що списувати «дірку» в грошах окрім того, що Держстат казна-що рахує. Адаже якщо

сація середніх пенсій відбулася всього на 70%. А індексація прожиткового мінімуму й мінімальних пенсій — всього на 50%. Тобто з урахуванням інфляції різко скоротилися доходи найбідніших українців», — додав він.

За словами експерта, у нас порівняно з іншими країнами рівень зарплат ледь не найнижчий.

«В Україні після вирахування всіх податків середня зарплата складає 310 доларів. У Чехії — 1030 доларів, у Польщі — 870 доларів, у РФ — 500, у Білорусі — 450. Тому хоч як би співали собі оди в нашому уряді щодо зростання доходів громадян, насправді ми суттєво відстаємо від країн-сусідів, куди інтенсивно виїжджають українці на заробітки», — підкреслив Віктор Скаршевський.

Експерти вимушені констатувати, що й надалі реальний рівень життя українців тільки падатиме.

Тим більше, що вже спостерігається тенденція до сповільнення світової економіки, відповідно, за 9–12 місяців буде глибока корекція на світових ринках і, можливо, глобальна фінансова криза, яку прогнозують. З огляду на сировинно-аграрний характер української економіки, це означатиме різке зниження надходження валюти до країни, девальвацію, інфляцію й скорочення всіх показників.

«У нас погіршується структура економіки: на тлі зростання сировинної частини скорочується промислова, яка дає продукцію з високою доданою вартістю. За останні п'ять років експорт машинобудування скоротився втричі й скорочення триває. Знижується навіть експорт металу. Тим часом обсяги експорту аграрної продукції лише зростають. За такої структури економіки Україна просто запрограмувана на регулярні кризи, що ми й спостерігаємо впродовж всієї новітньої історії. Відповідно, ми також запрограмовані на регулярне зниження реальних доходів», — підсумував Віктор Скаршевський.

Катерина МІЦКЕВИЧ

В ТЕМУ

Непомічений звіт

ЗМІ доволі охоче розповсюджують інформацію щодо зростання рівня зарплат та пенсій. А ось звіт Держстату щодо кількості співробітників, які перебували в умовах вимушеної неповної зайнятості, чомусь майже не помічають.

Виявляється, що вимушено переведених на неповну зайнятність робітників за перший квартал 2019 року налічується 130,6 тис. осіб. А 30,6 тисячі були у відпустках без збереження зарплати на період припинення виконання робіт. Не надто багато в умовах України, де з 17 млн людей працездатного віку на постійній основі працюють 7,7 млн? Можливо. Але зафіксоване Держстатом переведення на неповну зайнятність означає, що співробітники отримують значно нижчі зарплати. І не факт,

що вони працюють менше, — дуже ймовірно, що їхня неповна зайнятність фігурує виключно на папері.

Держстат зафіксував, що найбільше переведених на неповний робочий день працівників у промисловості (93,1 тис. осіб). Друге місце посідає сфера транспорту, складського господарства, поштової й кур'єрської діяльності (за перший квартал таких робітників — 12,3 тис.). На третьому місці професійна, наукова та технічна діяльність (9 тис. осіб).

платні через трудову міграцію є короткостроковою тенденцією. За моїми оцінками, цього року зростання зарплати призупиниться», — додав Віктор Скаршевський.

ПОРАХУЄМО, ПОСУМУЄМО

Обидва експерти кажуть про те, що реальний рівень доходів обчислити вкрай важко через брак даних, які видає на-гора Держстат. Тому доводиться зіставляти дані, які є.

«Той самий Держстат минулого року зафіксував зростання роздрібного товарообігу у цінах приблизно на 6%. Згадаємо, що минулого року офіцій-

людина отримала зарплатню на 20% більшу, а витратила на 6% більше, куди поділися ще 14%? Люди стали більше зберігати? Ні. За даними НБУ, останні чотири роки населення здає більше доларів, ніж купує. Зберігають гроші в гривні? Навряд чи в нашій країні є такі наївні люди у такій величезній кількості», — констатує Юрій Гаврилецько.

Віктор Скаршевський стверджує, що було б доречним вираховувати так званий інтегральний наявний дохід, до якого входять усі соціальні виплати. Адаже зарплати в структурі доходів населення займають всього 45–47%. 32–33% — це соцвиплати і 17–18% — доходи від самозайнятості.

«Тому якщо подивитися на інтегральний рівень життя, з 2013 року він скоротився з урахуванням інфляції на 12% у 2018-му. Враховуючи дані Держстату про зростання реальної зарплати на 6% при падінні наявних доходів на 12%, виходить, що зарплата зростає, а рівень життя падає, бо людина за ті ж самі гроші може купити значно меншу кількість товарів та послуг», — заявив експерт.

Віктор Скаршевський також звернув увагу на те, що на соцвиплатах із 2013 року влада непогано зекономила.

«Адже ціни виросли більше ніж у 2,5 раза, водночас індек-

46% усієї валової продукції в аграрному секторі України дають одноосібні селянські господарства. Люди самотужки обробляють городи, тримають курей, свиней, корів, вирощують овочі та фрукти, здають молоко на переробні підприємства. Використовують важку ручну працю та відсталі засоби обробітки. Але все ж таки із впевненістю можемо сказати, що саме вони годують країну!

А куди дівати вирощену продукцію? Більшість здає за копійки перекупникам, які формують партії товарів і вже зовсім за іншою ціною продають на організованому ринку.

Тобто можна з упевненістю сказати, що інтереси виробників продукції страждають саме через їхню нездатність згуртуватись.

Світовий досвід нас переконує, що кооперація сприяла розвитку багатьох країн світу. Так, зокрема, в Європі кооперативи є важливою частиною економічного життя.

У Норвегії, Фінляндії, Швеції та навіть у Японії кооперативами охоплено 100 відсотків фермерських господарств. У Франції та Німеччині не всі фермерські господарства є кооперативними, але вони реалізують на внутрішньому і зовнішньому ринках близько половини продукції аграрного сектора економіки. Французькі кооперативи виробляють і збувають на міжнародному ринку до 70 відсотків вина. Значною є і їхня участь у випуску спирту та оливкової олії.

У Швеції і Фінляндії обслуговуючі кооперативи постачають сільським товаровиробникам приблизно 60 відсотків засобів виробництва.

У Франції функціонують 3500 сільськогосподарських кооперативів, що займаються переробно-збутовою діяльністю. 60 відсотків цієї продукції реалізується через кооперативи.

Сільськогосподарська кооперація — революція в агросекторі

В Україні задіяно в кооперації 25 тисяч господарств. Із 1097 зареєстрованих сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів реальну господарську діяльність здійснюють тільки 589 кооперативів, які поділяються на 25 переробних, 149 заготівельно-збутових, 16 постачальницьких, 101 кооператив з надання технічної допомоги на розвиток матеріально-технічної бази кооперативів, придбання ними основних засобів, реалізацію заходів з кооперативної освіти, розвитку кооперації.

Ситуацію потрібно було терміново змінювати. І починати із законодавства.

Минулого тижня парламент у першому читанні підтримав законопроект «Про сільськогосподарську кооперацію». Цей документ можна назвати революційним, адже він дозволить аграріям збувати продукцію за гідною ціною, виходити на експорт, закупляти відповідну техніку, будувати переробні потужності та потужності для зберігання, допоможе у вирішенні питання кредитування членів кооперативу через відповідні банки. І, звісно, кооперативи отримуватимуть

кошти якого та майно, придбане за рахунок цих коштів, не підлягатимуть розподілу між його членами. Це дозволить спрямовувати частину прибутку сільськогосподарського кооперативу (не менше п'яти відсотків від його чистого прибутку), а також кошти державної підтримки, гранти, міжнародну технічну допомогу на розвиток матеріально-технічної бази кооперативів, придбання ними основних засобів, реалізацію заходів з кооперативної освіти, розвитку кооперації.

3. Зберегти положення щодо державної підтримки сільськогосподарської кооперації.

4. Кооперативна освіта визначається законопроектом одним із пріоритетних завдань сільськогосподарського кооперативу.

5. Надати сільськогосподарським кооперативам компенсації у розмірі до 90 відсотків суми єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, сплаченого відповідними сільськогосподарськими кооперативами

7. Врахувати положення Податкового кодексу України щодо вимог до неприбуткових організацій при визначенні статусу сільськогосподарських кооперативів, які діють без мети одержання прибутку.

Вважаю, що кооперація є останньою ланкою аграрної трансформації в тому числі для сімейних фермерів, фізосіб чи одноосібних господарств. Чому? Тому що тільки згуртувавшись, налагодивши спільний збут та спільне обслуговування членів таких кооперативів, вони можуть отримати найкращу ціну.

Ми маємо розглядати кооперацію саме як інструмент економічного і соціального самозахисту селянства. Маємо чітко зрозуміти, для чого потрібні ці законопроекти і який стимул економіці України, особливо в аграрному секторі, ці закони дадуть.

Отже, перший крок зроблено. Потрібно в найкоротші строки допрацювати законопроект і проголосувати його в цілому.

І, звісно, звернутись до Міністерства аграрної політики України для того, щоб вони напрацювали відповідні статуту та регламенти для цих об'єднань, а також започаткували перекваліфікацію та навчання людей на базі аграрних вузів країни.

Вадим ІВЧЕНКО,
народний депутат України
(«Батьківщина»)

Іван Томич розказав, чому в Україні не відбулося об'єднання аграріїв

Закон про сільськогосподарські кооперативи в Україні діє з 1998 року. Починаючи із 2000 року в нього вносилися зміни. Остаточну, поки що діючу редакцію, ми побачили у 2013-му. Але за всі ці роки справжнього розвитку сільгоспокооперативів так і не відбулося.

Про це у коментарі «Вечірнім Вістям» повідомив президент Асоціації фермерів та приватних землевласників Іван ТОМИЧ.

«Головним гальмуючим елементом розвитку кооперативів було і є нерегульоване питання оподаткування сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів. Податкова політика для аграріїв до об'єднання передбачала сплату фіксованого податку. Коли ж люди створювали кооператив, податкове навантаження збільшувалося втричі.

Другим фактором є те, що в кооперативи об'єднуються дрібні виробники, фізособи та власники особистих селянських господарств, які не можуть похвалитися великими статками. На жаль, за новітню історію близько половини кооперативів в нас було створено за міжнародної технічної допомоги. І після завершення цих проектів створені кооперативи зникали. Тому відсутність державної підтримки й підтримки на місцях є другою головною проблемою, через яку в країні немає розвинутої системи сільськогосподарської кооперації.

Третє — у нас критично мала кількість сімейних фермерських господарств, які розкидані по всій Україні. Порівняно з європейськими країнами різниця — у 400–700 разів. Тобто в нас немає достатньої кількості сімейних ферм, які можуть об'єднуватись у сільськогосподарські кооперативи. Зрозуміло, що селянину з однією корівкою чи тому, хто має півгектара землі, не вигідно долучатися до інших виробників. А ось коли господарство вже обробляє десятки гектарів землі чи має десятки корів, йому кооперація буде дуже вигідною. Але таких в Україні, на жаль, критично мало, та й ті із року в рік зникають.

Ще одна прогалина — впродовж новітньої історії України проводилася мізерна кількість освітніх й інформаційних програм. Та й підготовка фахівців — організаторів кооперативів вишами та коледжами фактично звелася нанівець. А обслуговуюча кооперація — це в першу чергу знання, уміння й розуміння суті об'єднання.

На жаль, у мене є побоювання, що навіть новий закон у разі його ухвалення у другому читанні та в цілому не надасть поштовху розвитку кооперативного руху. Поки не буде принаймні 300 тисяч сімейних ферм, об'єднуватись в кооперативи буде не вигідно».

ВАДИМ ІВЧЕНКО:
«КООПЕРАЦІЯ Є ОСТАННЬОЮ ЛАНКОЮ АГРАРНОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ ДЛЯ СІМЕЙНИХ ФЕРМЕРІВ, ФІЗОСІБ ЧИ ОДНООСІБНИХ ГОСПОДАРСТВ. ЧОМУ? ТОМУ ЩО ТІЛЬКИ ЗГУРТУВАВШИСЬ, ВОНИ МОЖУТЬ ОТРИМАТИ НАЙКРАЩУ ЦІНУ»

У Фінляндії кооперативи, об'єднуючи майже всіх фермерів, забезпечують їм необхідні умови виробництва: кредитування, реалізацію продукції, застосування досягнень у науково-технічному прогресі.

Про масштаби розвитку кооперативів, наприклад у США, свідчить їхній досвід: там функціонує всього 3650 кооперативів із обсягом товарообігу 120 мільярдів доларів. Кількість членів таких кооперативів — 3 мільйони 353 тисячі, чисельність зайнятих у них найманих працівників — до 200 тисяч людей.

В Іспанії та Греції через свої кооперативи фермери продають 60% оливкової олії, у Фінляндії — 69% м'яса, у Бельгії — 72% фруктів і овочів; у Нідерландах — 95% вирощених квітів; понад 50% зерна — у Франції.

У країнах Європи 250 тисяч кооперативних підприємств, власниками яких є 163 мільйони людей (кожен третій громадянин ЄС. — Прим. авт.).

державну підтримку на обладнання, на техніку та інші засоби.

Також, згідно із нормами цього законопроекту, формувати кооперативи зможуть не тільки фізичні, але й юридичні особи, малі фермери та сімейні фермерські господарства. До речі, «Батьківщина» одногослосно його підтримала!

Якщо коротко — ухвалений у першому читанні законопроект пропонує:

1. Відмовитись від жорсткого поділу сільськогосподарських кооперативів за типами на виробничі та обслуговуючі та перейти до єдиної організаційно-правової форми — сільськогосподарський кооператив. При цьому зберігається можливість для діючих сільськогосподарських кооперативів за бажанням продовжувати свою діяльність в умовах та з особливостями, які фактично ідентичні тим, за яких вони були утворені.

2. Передбачити необхідність створення у кожному сільськогосподарському кооперативі фонду розвитку,

Західна демократія, схоже, починає прогинатися під Росію. У перший день літньої сесії Парламентської асамблеї Ради Європи, яка стартує 24 червня, на голосування буде винесено проект резолюції, який раніше був схвалений регламентним комітетом ПАРЄ. Він дозволить повернути до Страсбурга делегацію країни-агресора.

Те, що у Росії є багато друзів за кордоном, не є новиною й дивиною. Адже із 2014 року, коли на країну-агресора за анексію Криму було накладено санкції й делегацію РФ позбавили права голосу в ПАРЄ, представники різних країн ЄС висловлювалися за зняття обмежень у відносинах із Росією. Щоправда, за лобювання повернення росіян до Асамблеї можна й позбавитися посади, як це у 2017-му трапилося із тодішнім головою ПАРЄ Педро Аграмунтом. Проте друзі Путіна не полишають надії. Минулого року не без художнього керівництва генсека Ради Європи Турбйорна Ягланда було здійснено найнахальнішу спробу повернути агресора до Асамблеї.

І через таких високопосадовців-лобістів може скластися враження, що ЄС радий бачити Росію у своїх обіймах попри те, що та не повертає Україні Крим й продовжує війну на Донбасі. Але варто зазначити, що завдяки зусиллям української делегації в ПАРЄ раз за разом вдається стримати повернення представників країни-агресора до європейських інституцій.

До речі, Росія радо допомагає своїм лобістам. Вже 2015-го російська делегація,

ВІРУС ПРОЩЕННЯ, або Як країну-агресора до ПАРЄ повертають

НЕЩОДАВНО РЕГЛАМЕНТНИЙ КОМІТЕТ ПАРЄ СХВАЛИВ ПРОЕКТ РЕЗОЛЮЦІЇ, ЯКИМ ПРОПОНУЄТЬСЯ МАЙЖЕ ПОВНІСТЮ ЛІКВІДУВАТИ МЕХАНІЗМ НАКЛАДАННЯ САНКЦІЙ НА НАЦІОНАЛЬНІ ДЕЛЕГАЦІЇ. НІБИТО ПРАВО ЧЛЕНА АСАМБЛЕЇ ГОЛОСУВАТИ, ВИСТУПАТИ Й ПРЕДСТАВЛЯТИ СВОЮ ДЕРЖАВУ НЕ МОЖЕ БУТИ ПРИЗУПИНЕНЕ. ТОБТО ПАРЄ ФАКТИЧНО МАЄ ПРОСТИТИ ПУТІНСЬКІЙ РОСІЇ КРИМ І ДОНБАС ТА ВІДНОВИТИ КРАЇНУ-АГРЕСОРА В ЇЇ ПРАВАХ В АСАМБЛЕЇ

зробивши епічно ображений вигляд, залишила Асамблею, хоча ніхто її звідси не виганяв. Трохи пізніше РФ відмовилася сплачувати членські внески спочатку до ПАРЄ, а потім й до Ради Європи. Всі ці роки у звичній для себе манері шантажу (погрожуючи вийти зі складу Ради Європи та Європейської конвенції з прав людини) агресор намагається вибити для себе зняття санкцій, мотивуючи це «дискримінацією національних деле-

гацій», що нібито протирічить статуту РЕ.

До речі, згідно із статутом Ради Європи, у разі невиконання країною впродовж двох років своїх статутних зобов'язань (у тому числі йдеться й про несплату членських внесків) Комітет міністрів РЕ може накладати на порушника санкції шляхом обмеження репрезентативних прав й навіть виключення держави з організації. Таке засідання відбулося в травні

в Гельсінкі, під час якого про положення статуту та й про європейські цінності забули і радо висловилися за повернення російської делегації влітку цього року.

І ось нещодавно регламентний комітет ПАРЄ схвалив проект резолюції, більш схожий на капітуляцію перед РФ. Документом пропонується майже повністю ліквідувати механізм накладання санкцій на національні делегації. Нібито право члена Асамблеї голо-

сувати, виступати й представляти свою державу не може бути призупинено. Тобто ПАРЄ фактично має простити путінській Росії Крим і Донбас та відновити країну-агресора в її правах в Асамблеї.

Звичайно, це удар як по Україні, так і по євроцінності. Але не варто забувати, що це ще не беззаперечна поразка. Асамблея в перший день своєї роботи має голосувати за проект цієї резолюції. Тому в українській делегації буде можливість поспілкуватися з колегами й переконати їх не віддавати свій голос за фактичну капітуляцію демократії перед кровожерливою путінською Росією.

Але можливий демарш в окремій міжнародній організації в складі Ради Європи може вважатися перемогою в битві, а не у війні. Адже навіть якщо Росія повернеться до ПАРЄ, на пом'якшення чи взагалі зняття економічних чи політичних санкцій країни-агресору сподіватися не варто. Минулого тижня брюссельський кореспондент «Радіо Свобода» Рікард Іозв'язк у своєму «Твіттері» написав, що Євросоюз продовжить санкції проти РФ ще на півроку «без дискусій».

І ще є санкції окремих держав, у тому числі країн ЄС. А якщо згадати, якого удару країні-агресору завдають американські санкції, можна і впевнено сказати, що цивілізований світ не хоче бачити «людожера» за одним столом із собою. Принаймні доти, поки той не почне позбавлятися своїх жажливих звичок. Тому можливий вчинок ПАРЄ є не критичним, головне, щоб інші міжнародні організації ЄС не «заразилися» від Асамблеї вірусом прощення Росії.

Антоніна МИРОШНИЧЕНКО

Україна може отримати статус головного союзника США поза НАТО на період до вступу нашої країни до Північноатлантичного альянсу. Це відбудеться у разі ухвалення Конгресом США законопроекту H.R.3047 «Про надання підтримки Україні в захисті її незалежності, суверенітету і територіальної цілісності, а також для інших цілей», який був представлений республіканцем Майклом Макколом.

Надання такого статусу Україні є для нас вкрай важливим. Але, якщо бути зовсім чесним, це не перша спроба Конгресу надати нам його. Ще в 2014-му — вже після анексії Криму, але ще до початку повномасштабної агресії РФ на Донбасі — республіканець Боб Коркер пропонував зробити нашу державу головним союзником США. Але тоді проект не підтримали ані американські законодавці, ані тодішній президент Барак Обама.

Зараз у разі ухвалення законопроекту H.R.3047 Україна отримає нові можливості. По-перше, статус головного союзника передбачає збільшення допомоги на забезпечення безпе-

Спецстатус для України від Штатів

ки. США у 2019 фінансовому році має нам надати на ці цілі майже 424 мільйони доларів. І в тексті законопроекту чорним по білому зафіксовано пропозицію щодо необхідності виділити додаткові кошти задля реалізації можливостей «для встановлення і побудови довгострокових двосторонніх оборонних відносин і досягнення важливих цілей, включаючи ефективне використання, безпеку і зберігання оборонних засобів із США». Як свідчить практика, союзникам надають вже не декілька сотень мільйонів допомоги на рік — це будуть суми в декілька мільярдів.

Завдяки статусу головного союзника США Україна може брати участь у спільних з американцями науково-дослідних і дослідно-конструкторських проектах, отримувати для цих цілей необхідні матеріали й обладнання в кредит. Крім того, можна розраховувати на фінансування Штатами покупки чи оренди оборонного обладнання.

Ще головні союзники можуть брати участь у ряді тендерів Міноборо-

ни США на обслуговування і ремонт техніки за межами Штатів. Нарешті, вони мають право на отримання в пріоритетному порядку надлишкового озброєння армії США, а також на закупівлю протитанкових снарядів зі збідненого урану.

До речі, статус головного союзника також дозволить Штатам розширити програму надання Україні летальної зброї та знімає обмеження на отримання ряду озброєнь. Законопроект передбачає, що після консультацій із урядом України буде скоригована програма, яка дозволить посилити спротив нашої держави країні-агресору, в тому числі шляхом відповідних поставок зброї і продажу засобів летальної оборони для Збройних сил України.

І тут багато що залежатиме від нового складу українського уряду й бажання вищих військових чинів посправжньому реформувати українську армію й поступово переводити її на стандарти НАТО в житті, а не на папері та в бадьорих звітах. Адже

варто згадати, що Україна з 2014 року опиралася поставкам деяких видів озброєння. Йдеться й про відмову на пропозицію Канади в 2014-му взяти у них F-16. Та й у 2015-му ми відмовилися закуповувати Javelin. А скільки уряд відштовхував передачу Україні двох американських кораблів! І це лише деякі приклади.

У тексті документа США вкотре висловлюються за територіальну цілісність України й нагадують країні-агресору, що анексія Криму й окупація Донбасу є неприпустимі. Крім того, Конгресу пропонується засудити ув'язнення 24 українських моряків.

Якщо американські законотворці будуть більш рішучими цього разу, Україна може стати 18-ю країною, яка має такий статус. Зрозуміло, що у разі відновлення широкомасштабних дій з боку країни-агресора американці не посилатимуть в Україну своїх військових, але рівень дипломатичної й військової підтримки буде підвищено.

Олена САФОНОВА

Пакт Молотова– Ріббентропа: факт, визнаний Москвою

Сенсаційну новину помітили всі. Тим часом це справді подія — вперше опубліковано фотографії оригіналів радянсько-німецького договору про ненапад, відомого широкій громадськості як пакт Молотова–Ріббентропа, і секретного протоколу до нього.

Раніше історикам були доступні тільки копії цих документів, що збереглися в німецьких архівах. Офіційна Москва, для якої, починаючи зі смерті Сталіна, історія фактичного союзу з нацистами була однією з найнеприємніших тем, завжди стверджувала, що оскільки оригіналів немає, то й пакт неможливо несправжній.

Оригінали шукали і нібито не могли знайти ще за Горбачова, а потім і за Єльцина. У 1989 році перший і останній відносно вільно обраний З'їзд народних депутатів ухвалив постанову, якою засудив пакт Сталіна і Гітлера. Тоді це було неймовірно сміливим розривом з радянською історичною традицією — трактуванням змови двох диктаторів як вимушеного для Кремля заходу самооборони.

Минуло рівно 30 років, і радянсько-німецький договір чарівним чином «знайшовся» та був переданий фінансованому Кремлем псевдодослідному центру під назвою «Інститут зовнішньополітичних досліджень та ініціатив» (ІЗД) для публікації в збірці під промовистою назвою «Антигітлерівська коаліція 1939: формула провалу».

У передмові до збірки директор ІЗД, скандально відомий кремлівський пропагандист на підхваті Вероніка Крашеннікіна анонсує остаточне повернення до радянської версії історії Другої світової війни: «Договір про ненапад для Москви був вимушеним кроком, зробленим, коли стало зрозуміло, що антигітлерівської коаліції не буде. Він дав Радянському Союзу майже два роки перепочинку для підготовки до відбиття неминучої агресії. Більш того, аналогічні договори до СРСР під-

писали і «головні обвинувачі»: Велика Британія, Франція, Данія, Латвія, Литва і Естонія».

Короткий текст, а скільки брехні вмістив: тут і Захід, що «змовчав» з приводу річниці мюнхенської змови (ніхто не мовчав, опубліковані книги, проведені конференції, розподіл Чехословаччини давно і беззастеречно засуджений); і СРСР, весь у білому, який аж до 1 вересня 1939 року «борючись за створення антигітлерівської коаліції» (насправді готували армію до захоплення східної частини Польщі); і, звичайно, «неможливість» поставити знак рівності між комунізмом і нацизмом. Чому ж не можна? Ідеології, звичайно, різні. Але людям, які отримують кулю в потилицю, було, врешті, неважливо, хто натиснув на курок — «білявий арійський звір» чи п'яний від крові «класових ворогів» енкаведист.

Головне питання — чому Путін раптом наказав їх «знайти», причому саме на вісімдесят річницю змови комуністів із нацистами? Все, що стосується Другої світової війни, для Кремля надважливо і дуже уразливо, тому МЗС могло зробити це тільки за наказом із Кремля.

Зроблю одне припущення: публікація пакту в спеціальній збірці, покликаній обілити сталінську політику, — свого роду тролінг західної громадської думки в трагічну річницю початку війни, розв'язаної Гітлером за підтримки Сталіна. Путін знав, що, на відміну від 2009 року, у нього будуть великі проблеми з участю в міжнародних заходах, присвячених подіям 1939 року. Російсько-українська війна і анексія Криму за останні п'ять років зробили порівняння політики Кремля в 1939 році з його

нинішньою поведінкою практично загальним місцем у самій Україні і в країнах Європи.

І російський лідер відповідає в своєму фірмовому стилі: «Ви кажете, ми це зробили? Відповідаємо без сорому: так, зробили. І ділили Європу з Гітлером. І надалі називати мемо чорне білим, коли це в наших інтересах. І, якщо треба, повторимо. Третьо!»

Публікацією пакту Молотова–Ріббентропа російське керівництво затверджує для внутрішнього і зовнішнього споживання нову версію історії ключової події двадцятого століття, значно радикальнішу, ніж версія хрущовсько-брежнєвського «колективного керівництва». Воно намагалося бути обережним у трактуванні «незручних моментів» історії. Тріумфував принцип: «Чим менше скажеш, тим краще».

Нова, путінська версія, яку тепер зроблять офіційною та обов'язковою, передбачає гордість за мудрого Сталіна, ненависть до західних демократій (тобто до тих, хто пізніше став союзниками СРСР) і утвердження права сильного по відношенню до країн-сусідів. Все це не стільки про минуле, скільки про сьогодення.

Путін сьогодні виявляє «мудрість» Сталіна: НАТО на чолі з Америкою — це сьогоднішні підступні й лицемірні «чемберлени», ну а балтійські країни, Польща плюс Україна — те ж саме «русофобське» геополітичне оточення, з якими розмова одна — залп «Катюші», тобто «Граду». Недарма натренована пропагандистка Крашеннікіна у своїй передмові пише про США як про головну загрозу світовій безпеці. Путінська версія минулого, оцінка сьогодення і плани на майбутнє зійшлися в цій книжці.

Костянтин ЕГЕРТ
Deutsche Welle, Німеччина
(Матеріал публікується
зі скороченнями)

У Венесуелі навіть злочинці потерпають від економічної кризи

Грізний вуличний гангстер на прізвисько Ель-Негріто попри всю суворість свого образу швидко переходить до скарг. Занепад економіки Венесуели сильно скорочує його доходи. Стріляти з вогнепальної зброї тепер розкіш. Одна куля коштує долар. А з огляду на все меншу кількість грошей в обігу на вулиці, пограбування вже не приносять тих сум, що раніше.

«Якщо вистріляєш обойму, влітаєш на 15 доларів», — каже Ель-Негріто, який погодився говорити з журналістами за умови, що вони не розкриють його справжнього імені. «Згубиш пістолет чи поліція його забере — викинеш 800 доларів», — додає він.

Експерти кажуть, що одним із найнеочікуваніших наслідків широкомасштабної економічної кризи у Венесуелі стало скорочення кількості нападів і вбивств в одній із найбільш насильницьких країн світу. Експерти дослідницької групи «Венесуельська обсерваторія насильства» стверджують, що кількість випадків жорстокої розправи скоротилася на 20% за останні три роки. Такого висновку вони дійшли на основі даних преси й місцевих моргів. Числові показники агентству AP цифри, згідно з якими кількість вбивств за останні три роки скоротилася на 39% — до 10598 у 2018-му. Кількість викрадень теж зменшилася.

Таке несподіване покращення у статистиці пов'язане напрямку з економічним крахом, через який у Венесуелі почалася боротьба за владу. Минулого року інфляція підскочила до мільйона відсотків. Венесуельський болівар повністю втратив свою цінність. У банкоматі вміщається не більше, ніж еквівалент одного долара США. Через нестачу харчів і ліків 3,7 мільйона венесуельців втекли шукати кращого життя у Колумбії, Панамі й Перу. Більшість із них — молоді хлопці, яких часто намагаються завербувати у банди.

Однак через політичний і економічний хаос у Венесуелі злочинність не зникла зовсім. Вона, швидше, змінила свою форму. Тоді як розбійні напади скоротилися, зросли випадки тотального розкрадання. Люди крадуть усе: від мідних телефонних дротів до худоби. А тим часом контрабанда наркотиків і незаконний видобуток золота став нормальною діяльністю для організованої злочинності.

Вночі вулиці Каракаса знелюднюються, тому що мешканці міста бояться за свою безпеку. Попри значне скорочення випадків вбивств, венесуельці воліють не дивитися в екран свого мобільного телефону на вулиці. Вони лишають золоті й срібні прикраси в захищеному місці вдома. Для інших стало звичкою постійно озиратися, щоб перевірити, чи за ними не стежать.

«Венесуела лишається однією з найбільш насильницьких країн у світі», — каже Дороті Кронік, яка викладає політологію в Університеті Пенсильванії.

«Рівень насильства, як у часи війни. Але війни насправді немає», — додає вона.

Ель-Негріто очолює банду під назвою «Скажені хлопці», яка сформувалася в найбільших нетрях у всій Латинській Америці — містечку Петаре (середня тривалість життя тут становить 25 років!). За словами гангстера, його підлеглі зараз викрадають приблизно п'ятьох людей на рік. Це значно менше, ніж колись. Тож як і більшість його поплічників, Ель-Негріто замислюється про те, щоб поїхати з Венесуели.

Скотт СМІТ
Associated Press, США
(Матеріал публікується зі скороченнями)

**ПУБЛІКАЦІЄЮ ПАКТУ МОЛОТОВА–РІББЕНТРОПА РОСІЙСЬКЕ КЕРІВНИЦТВО
ЗАТВЕРДЖУЄ ДЛЯ ВНУТРІШНЬОГО І ЗОВНІШНЬОГО СПОЖИВАННЯ НОВУ ВЕРСІЮ
ІСТОРІЇ КЛЮЧОВОЇ ПОДІЇ ДВАДЦЯТОГО СТОЛІТТЯ, ЗНАЧНО РАДИКАЛЬНІШУ,
НІЖ ВЕРСІЯ ХРУЩОВСЬКО-БРЕЖНЄВСЬКОГО «КОЛЕКТИВНОГО КЕРІВНИЦТВА»**

«Месники» завершилися, але їм на зміну прийшли «Люди Ікс». А на них фани чекали довгенько: остання частина мутантської саги вийшла в прокат у 2016 році. Та насправді очікування було того варте. Саймон Кінберг, який раніше писав сценарії до цієї франшизи, нині посів місце режисера та презентував дуже захопливе муві під назвою «Люди Ікс: Темний Фенікс».

...1992 рік. Компанія мутантів під керівництвом Чарльза Ксав'є (Джеймс Макевоу) стала знаменитою. Обдаровані супергерої рятують усіх кого можна, а професор Ксав'є пожинає плоди слави й майже товаришує з президентом. Мутантів більше не ненавидять і не бояться, а поважають. Але все зміниться за одну мить.

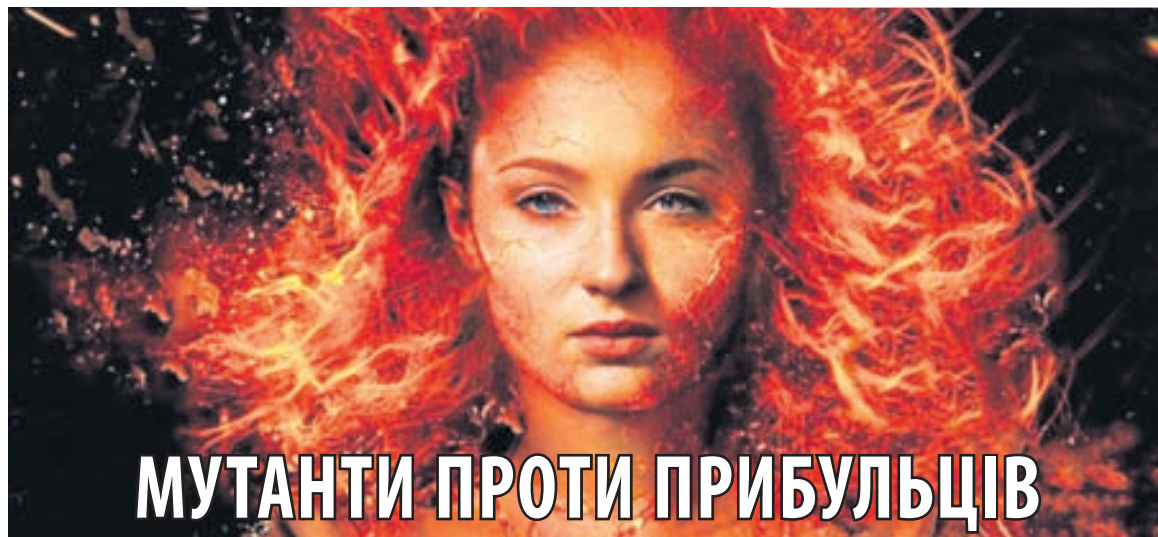
Люди Ікс вирушають у відкритий космос, щоб врятувати астронавтів. Усе начебто йде як по маслу. Але трапилася біда із Джин Грей/Темний Фенікс (Софі Тернер). Вона увірвала в себе енергетичний згусток, і після повернення додому із нею починають коїтися дивні речі. Фенікс не може більше контролювати себе... Вона надбала якихось надзвичайних сил і стала небезпечною навіть для своїх близьких... Водночас у пошуках Джин на Землю прилітають прибульці. Одну з інопланетних істот зіграла Джессіка Честейн.

Тож попереду на нас чекає шалена битва. Окрім того, Джин має обрати, на чиєму боці їй залишитись — добра чи зла. І цей вибір буде надто складним.

А ще сценаристи Саймон Кінберг, Кріс Клермонт та Джон Бірн вирішили запозичити у

«Месників» прийом, коли у найбільш неочікуваний момент вбивають когось із головних героїв. Тож драми тут буде вдоволь.

Нині перед нами знову постають старі друзі-мутанти: Містік/Рейвен Даркхолм (Дженніфер Лоренс), Магніто/Ерік Леншер (Майкл Фассбендер), Звір/Хенк Маккой (Ніколас Холт), Нічний Змії/Курт Вагнер (Коді Сміт-Макфі) та інші. Частина з них стане на захист Джин Грей, а частина захоче її знищити. Поміж тим треба розібратися зі злосливими прибульцями, які

МУТАНТИ ПРОТИ ПРИБУЛЬЦІВ

здається, Тернер вдалося вийти з образу Санси Старк. І це також пречудово.

Джин Грей бореться з досить сильною інопланетною суперни-

А особливо Майкла Фассбендера! Бо чомусь цей актор пару років ніде не знімався і за ним глядачі вже скучили... А от Россомахи у виконанні Хью Джек-

ж усі 113 хвилин часу перегляду просто не можна відірватися від екрану. Цікаво, що у цьому кіно драма превалює над екшеном: хоча спецефекти тут вражаючі, та на першому місці — оголені почуття.

А ще як завжди прекрасну музику до цього фільму написав Ганс Ціммер. Знаменитий композитор вже зарікався, що не створюватиме музичні теми для супергеройського кіно. Та режисер Саймон Кінберг якось таки умовив його...

До речі, прем'єру стрічки перенесли двічі: спочатку вона мала вийти в листопаді 2018 року, потім в лютому 2019-го... У ЗМІ писали, що затримка сталася через те, що потрібно було дозняти деякі сцени. Однак кожен день очікування винагороджений сторицею.

ФІЛЬМ «ЛЮДИ ІКС: ТЕМНИЙ ФЕНІКС» ВИЯВИВСЯ НА ДИВО ВДАЛИМ. МИНУЛА АПОКАЛІПТИЧНА ЧАСТИНА ФРАНШИЗИ БУЛА НУДНА Й МАЛОЦІКАВА І СПОВНЕНА ШТАМПІВ. НИНІ Ж УСІ 113 ХВИЛИН ЧАСУ ПЕРЕГЛЯДУ ПРОСТО НЕ МОЖНА ВІДІРВАТИСЯ ВІД ЕКРАНУ. ЦІКАВО, ЩО У ЦЬОМУ КІНО ДРАМА ПРЕВАЛЮЄ НАД ЕКШЕНОМ: ХОЧА СПЕЦЕФЕКТИ ТУТ ВРАЖАЮЧІ, ТА НА ПЕРШОМУ МІСЦІ — ОГОЛЕНІ ПОЧУТТЯ

традиційно хочуть знищити наш світ...

Софі Тернер чи не перша актриса з «Гри престолів», яка змогла знайти собі достойний проєкт. У цій частині саги вона — головна героїня, й усі події обертаються навколо неї. До того ж,

цею, роль якої виконує Джессіка Честейн. До речі, ця актриса вперше зіграла у фільмі всесвіту Marvel. До цього вона відмовилась від ролі в «Залізній людині 3» та «Людині-мурасі».

Насправді було дуже приємно бачити кожного мутанта.

мана чи не вперше не побачимо взагалі. Та в цьому немає нічого страшного.

Фільм «Люди Ікс: Темний Фенікс» виявився на диво вдалим. Минула апокаліптична частина франшизи була нудна й малоцікава і сповнена штампів. Нині

розібратися. А ще, так би мовити, витягти скелети із шафи свого коханого чоловіка.

Блискучу гру показала Джейн Леві. Вона стала достойною суперницею для героїні Рене Зеллвегер. Кіношна Ліза дуже швидко пройшла шлях від невпевненої в собі дівчини до рішучої і безстрашної жінки. Вона наче подорослішала на очах, показавши свою неймовірну силу та порядність.

Але все одно затьмарити Рене Зеллвегер складно. До того ж вона нині подала перед глядачами в абсолютно незвичному амплуа. Насправді у перших кадрах її навіть впізнати важко! Нинішня героїня Рене неймовірно цинічна, розважлива, розумна... Вона грає долями людей, наче в шахи. У неї пораховані усі ходи наперед. А ще вона просто красуня — струнка й неймовірна.

Кіношна Енн Монтгомери заморочила голову усім настільки, що важко навіть припустити, чим усе закінчиться. Втім, наприкінці творці серіалу наче втомилися і вдарилися у мексиканське мило. І це трохи засмутило. Однак навіть дурнувата кінцівка не зіпсувала враження від цього захопливого трилера.

Рене Зеллвегер: від незграбної пампушки до стрункої стерви

Роль Бріджит Джонс зробила Рене Зеллвегер знаменитою у всьому світі. Звісно, хороших робіт у фільмографії актриси чимало, але найбільше глядачі люблять її незграбну та дивакувату пишку Бріджит. Так, у 2016 році Зеллвегер зіграла у картині «Дитина Бріджит Джонс». Ми посміялися та насолодилися чарівним хепіендом. Однак відтоді про Рене майже нічого не було чути. Здавалося, що зірка просто зникла. Та нещодавно вона повернулася. І це повернення стало дуже гучним.

Платформа Netflix презентувала чимало достойних серіалів і от на черзі багатосерійне інтригуюче муві під назвою «Що/Якщо», головну роль в якому, як ви здогадалися, виконала саме Рене Зеллвегер. Так, актриса пішла шляхом багатьох колег по акторському цеху й спробувала свої сили в серіалі. І в неї усе вийшло чудово. Більш того, цю роль можна назвати однією з найсильніших в її кар'єрі...

За сюжетом молодий науковець Ліза Донован (Джейн Леві) намагається знайти інвестора для свого проєкту. Її робота надто важлива, бо дасть шанс одужати сотням тисяч дітей із онкозахворюваннями. Але великі боси не поспішають вкладати гроші в роботу Лізи,

тому що її ідеї можуть завадити акумуля фармбізнесу заробляти свої шалені статки... Дівчина у відчаї, бо уся в боргах, і якщо терміново не знайде грошей, то доведеться забути про свою мрію і згорти проєкт.

Та одного разу її чоловік Шон (Блейк Дженнер) начебто випадково знайомиться в барі з дуже відомим венчурним інвестором Енн Монтгомери (Рене Зеллвегер). Слово за словом, і Шон розповідає своїй новій знайомій про ідеї Лізи. Енн зацікавлюється і запрошує їх обох на зустріч (що видається чимось надзвичайним, бо потрапити на прийом до бізнесвумен майже неможливо). Здавалося б, це просто щасливий збіг обставин... Втім...

Героїня Зеллвегер пропонує своїм новим знайомим дуже пікантну угоду, і після її виконання готова вкласти у проєкт Лізи декілька десятків мільйонів доларів. Подружжя довго вагається, бо їм пропозиція видається не зовсім етичною. Спочатку Ліза і Шон категорично проти, але поступово все ж схилиються до того, щоб прийняти умови Енн. І тут розпочинається ланцюжок дуже дивних та інтригуючих подій...

Бізнесвумен дотримається слова, але добряче поїє крові. Випробування будуть надто жорстокими. І не всі Ліза та Шон зможуть витримати. Однак найголовніше, що сама Енн приховує страшний секрет, і Лізі доведеться у всьому

Сторінку підготувала Євгенія ПРОРИВАЙ

Головний редактор — Анна СПІВАК, відповідальний секретар — Олексій СОКУР

Свідоцтво про держреєстрацію КВ №21058-10858 ПР від 14.11.2014 р.

Редакція: 01024, м. Київ, вул. Круглоуніверситетська, 7

Пишіть на адресу: ТзОВ «Структура ІТ», а/с 155, м. Київ, Україна, 04080

Засновник та видавець: ТзОВ «Структура ІТ» Тел.: (044) 359-04-54 e-mail: gazetavv@i.ua

Газету надруковано ТзОВ «Мега-Поліграф» 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14

Замовлення № 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

Наклад 97 525 прим. Рекомендована ціна 5 грн 00 коп.

Передплатний індекс: 49450

При використанні публікацій посилання на газету «ВВ» обов'язкове.

Редакція газети «ВВ» може не поділяти думку авторів.

Відповідальність за матеріали у рубриці «Точка зору» несуть автори текстів.

Відповідальність за зміст рекламних матеріалів несе рекламодавець.

